

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขแดงที่...../๒๕.....

อ่านเมื่อวันที่ 4 เมษายน ๒๕๕๕

ท่าน..... (สมุทราธิบดี)

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๘๓๐๗ /๒๕๕๔

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๙ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๔

ความแพ่ง

บริษัท เซ็นเตอร์คอนเทนเนอร์ จำกัด

โจทก์

ระหว่าง

นายเกียรติศักดิ์ วราเวณชัย ที่ ๑

ศาลฎีกา

นายรักพงษ์ ไวยบูรณ์ ที่ ๒

จำเลย

เรื่อง

คดีแรงงาน

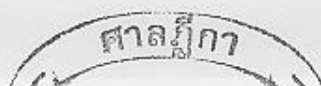
โจทก์และจำเลยที่ ๑

อุทธรณ์คัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลแรงงานกลาง ลงวันที่ ๒๖ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ศาลฎีกา รับวันที่ ๖ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

- ๒ -

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๘ โจทก์ตกลงรับจำเลยที่ ๑ เข้าทำงานตำแหน่งพนักงานขาย มีหน้าที่ขายสินค้าของโจทก์ประเภทกล่องบรรจุภัณฑ์ โดยมีข้อตกลงว่าจำเลยที่ ๑ จะไม่ประกอบธุรกิจหรือทำงานในลักษณะหรือธุรกิจประเภทเดียวกันหรือเป็นคู่แข่งทางการค้ากับโจทก์ในระยะเวลา ๑ ปี นับแต่วันพ้นสภาพจากการเป็นพนักงาน หากผิดสัญญาต้องชดเชยค่าเสียหายเป็นเงินจำนวนไม่น้อยกว่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท และหากผิดสัญญาโดยฝ่าฝืนตามบันทึกข้อตกลงต่อท้ายสัญญาจ้างแรงงาน ต้องชดเชยค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท อีกต่างหากด้วย จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้าประกันตกลงยอมชดเชยค่าเสียหายในวงเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ ลาออกจากการเป็นพนักงานของโจทก์อ้างว่าไปทำธุรกิจส่วนตัว ปรากฏว่ายังไม่พ้นกำหนดเวลา ๑ ปี จำเลยที่ ๑ ไปทำงานกับบริษัทอินเตอร์ไฟเบอร์ คอนเทนเนอร์ จำกัด ซึ่งอยู่ในระแวกเดียวกันและประกอบธุรกิจผลิตกล่องกระดาษประเภทเดียวกับโจทก์ จำเลยที่ ๑ ต้องหยุดการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนสัญญาจ้างแรงงานที่ทำได้กับโจทก์ และจำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายตามสัญญาจ้างแรงงาน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และตามบันทึกข้อตกลงต่อท้ายสัญญาจ้างแรงงานอีก ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี

- ๓ -

นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป ขอให้มีคำสั่งห้ามจำเลยที่ ๑ กระทำการที่ถือว่าฝ่าฝืนต่อสัญญาจ้าง
แรงงานที่ทำไว้กับโจทก์ โดยห้ามมิให้จำเลยที่ ๑ ทำงานกับบริษัทอินเตอร์ไฟเบอร์ คอนเทนเนอร์
จำกัด และห้ามมิให้จำเลยที่ ๑ ทำธุรกิจหรือทำงานในธุรกิจประเภทเดียวกับโจทก์ในระยะเวลา
๑ ปี นับแต่วันพ้นสภาพจากการเป็นพนักงานของโจทก์ กับยังบังคับให้จำเลยทั้งสองชดใช้
ค่าเสียหาย ๒๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป
จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ หากจำเลยที่ ๑ ฝ่าฝืนคำสั่งห้ามดังกล่าวให้จำเลยทั้งสองชดใช้
ค่าเสียหายอีก ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่
จำเลยที่ ๑ ฝ่าฝืนคำสั่งห้ามนั้น

จำเลยทั้งสองให้การว่า โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องไว้โดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหา
ว่าจำเลยที่ ๑ กระทำด้วยการเอาข้อมูลใดอันเป็นความลับทางการค้าของโจทก์ไปเปิดเผยแก่
ลูกค้ารายใด ที่ไหน เมื่อใด ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายอย่างไร อันทำให้จำเลยที่ ๑ เข้าใจ
ข้อหาตามฟ้องได้ ฟ้องโจทก์เคลือบคลุม หลังจากจำเลยที่ ๑ ทดลองงานเป็นเวลา ๔ เดือน
โจทก์ให้ทำสัญญาจ้างแรงงานโดยอ้างว่าจะนำไปใช้ในทางธุรกิจและเพื่อความสะดวกในการ
จ่ายเงินเดือนและภาษี หากจำเลยที่ ๑ ไม่ลงลายมือชื่อในสัญญาจะไม่ได้รับการบรรจุเป็น

- ๔ -

พนักงานของโจทก์ จำเลยที่ ๑ หลงเชื่อและลงลายมือชื่อในสัญญาจ้างแรงงานโดยสำคัญผิด
ทั้งนำแบบสัญญาค่าประกันซึ่งยังไม่มีกรอกข้อความไปขอร้องให้จำเลยที่ ๒ ลงลายมือชื่อ
ในช่องผู้ค้ำประกันการทำงานของจำเลยที่ ๑ ข้อจำกัดห้ามจำเลยที่ ๑ ไปประกอบธุรกิจ
หรือทำงานในธุรกิจประเภทเดียวกับโจทก์ในสัญญาจ้างแรงงานมีลักษณะเป็นการตัดทาง
ประกอบอาชีพของจำเลยที่ ๑ ทั้งหมด เป็นการปิดทางทำมาหากินของจำเลยที่ ๑ โดยเด็ดขาด
จนไม่อาจดำรงอยู่ได้ ทั้งขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและขัดต่อความสงบเรียบร้อย
หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เป็นโมฆะ ข้อมูลการผลิตสินค้าของโจทก์ที่อ้างว่าเป็นความลับ
มีจำนวนมาก และจำเลยที่ ๑ ไม่เคยเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวแก่บุคคลภายนอก จำเลยที่ ๑
ลาออกจากการเป็นพนักงานโจทก์เนื่องจากทะเลาะกับกรรมการโจทก์แล้วไปทำงานที่บริษัท
บิกบอลฟุตส์ จำกัด ซึ่งประกอบธุรกิจอาหารสำเร็จรูปคนละประเภทกับธุรกิจของโจทก์
ค่าเสียหายตามฟ้องสูงเกินความเป็นจริง และจำเลยที่ ๒ รับผิดชอบไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท
ขอให้ยกฟ้อง

ระหว่างพิจารณา โจทก์ขอถอนฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๒ ศาลแรงงานกลาง

อนุญาต จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ ๒ ออกจากสารบบความ

- ๕ -

ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหาย
เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะ
ชำระเสร็จแก่โจทก์ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว จำเลยที่ ๑

อุทธรณ์ข้อแรกว่า คำฟ้องเคลื่อนคลุมเพราะไม่ได้บรรยายว่าโจทก์ทำการอบรมให้จำเลยที่ ๑

ทราบเกี่ยวกับการผลิตและการขายสินค้ากล่องกระดาษ จำเลยที่ ๑ เอาข้อมูลใดอันเป็น

ความลับทางการค้าของโจทก์ไปเปิดเผยแก่ลูกค้ารายใด ที่ไหน เมื่อใด ทำให้โจทก์ได้รับ

ความเสียหายอย่างไร จำเลยที่ ๑ ไม่เข้าใจข้อหาตามฟ้อง เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องเป็น

ใจความว่าโจทก์จ้างจำเลยที่ ๑ ทำงานในตำแหน่งพนักงานขาย มีหน้าที่ขายสินค้าของโจทก์

ประเภทกล่องบรรจุภัณฑ์ ในการทำงานตำแหน่งหน้าที่นี้ทำให้จำเลยที่ ๑ ทราบความลับ

ทางการค้าของโจทก์ เช่น ราคาสินค้าซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่คู่แข่งทางการค้าของโจทก์

เพื่อป้องกันไม่ให้มีการเปิดเผยความลับดังกล่าว โจทก์จึงทำสัญญากับจำเลยที่ ๑ ว่า ข้อมูล

ทางการค้าอันเป็นความลับของโจทก์ที่จำเลยที่ ๑ ทราบระหว่างทำงานตามสัญญา จำเลยที่ ๑

- ๖ -

จะไม่เปิดเผยหรือใช้ประโยชน์ไม่ว่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่น และภายใน ๑ ปี นับแต่วันพ้นสภาพ
การเป็นพนักงานของโจทก์ จำเลยที่ ๑ จะไม่ประกอบธุรกิจหรือทำงานในลักษณะหรือธุรกิจ
ประเภทเดียวกัน หรือเป็นคู่แข่งทางการค้ากับโจทก์ หากผิดสัญญาจำเลยที่ ๑ ต้องชดใช้
ค่าเสียหายไม่น้อยกว่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท และหากฝ่าฝืนบันทึกข้อตกลงต่อท้ายสัญญาจ้าง
แรงงาน จำเลยที่ ๑ ต้องชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท อีกด้วย หาก โดยมี
รายละเอียดตามเอกสารแนบท้ายฟ้อง ต่อมาจำเลยที่ ๑ ลาออกอ้างว่าเพื่อทำธุรกิจส่วนตัว
แต่ความจริงจำเลยที่ ๑ เข้าทำงานเป็นลูกจ้างของบริษัทอินเตอร์ไฟเบอร์ คอนเทนเนอร์ จำกัด
ซึ่งตั้งอยู่ในละแวกเดียวกันและทำธุรกิจผลิตกล่องกระดาษประเภทเดียวกับโจทก์ ภายใน
กำหนดระยะเวลาต้องห้ามตามสัญญา หากจำเลยที่ ๑ นำความลับทางการค้าของโจทก์
ไปช่วยบริษัทดังกล่าวโดยขายตัดราคาของโจทก์ โจทก์ย่อมได้รับความเสียหาย จำเลยที่ ๑
ต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ ตามคำฟ้องพอเข้าใจได้ว่า จำเลยที่ ๑ ทราบดีความลับของโจทก์
เรื่องใดได้หรือไม่ และหลังจากลาออกจากโจทก์แล้ว จำเลยที่ ๑ จะนำความลับทางการค้า
ดังกล่าวไปช่วยบริษัทนายจ้างใหม่ซึ่งเป็นคู่แข่งทางการค้าของโจทก์อย่างไร ถือได้ว่าคำฟ้อง
ได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ กับข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา

- ๗ -

เพียงพอที่จะให้เข้าใจข้อหาและต่อสู้คดีได้แล้ว หากเป็นคำฟ้องเคลือบคลุมไม่ อุทธรณ์ของ
จำเลยที่ ๑ ขอนี้ฟังไม่ขึ้น

จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ข้อสองว่า สัญญาจ้างแรงงานตามเอกสารหมายเลข จ. ๔
ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนและรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๕๐ ตกเป็นโมฆะ จำเลยที่ ๑ ไม่ต้องรับผิดชอบตามสัญญาดังกล่าวแก่โจทก์ เห็นว่า สัญญา
จ้างแรงงานตามเอกสารหมายเลข จ. ๔ ข้อ ๕ มีข้อความว่า พนักงานจะไม่กระทำการต่อไปนี้
โดยไม่ได้รับความยินยอมจากบริษัทภายในกำหนดระยะเวลา ๑ ปี นับแต่สัญญาจ้างสิ้นสุด
หรือพ้นสภาพจากการเป็นพนักงานของบริษัท ๕.๑ ไปทำงานในสถานประกอบการอื่นซึ่ง
ประกอบธุรกิจลักษณะหรือประเภทเดียวกันกับธุรกิจของบริษัท หรือเป็นคู่แข่งทางการค้า
กับบริษัท ๕.๒ เข้าไปเกี่ยวข้องหรือดำเนินการไม่ว่าจะเป็นโดยตรงหรือโดยอ้อมกับการพัฒนา
ทำ ผลิต หรือจำหน่าย ซึ่งผลิตภัณฑ์อันเป็นการแข่งขันกับผลิตภัณฑ์ของบริษัท และพนักงาน
เคยมีส่วนเกี่ยวข้องในระหว่างที่ทำงานกับบริษัท ข้อ ๖ มีข้อความว่าการฉ้อโกงที่พนักงานผิดสัญญา
หรือฝ่าฝืนข้อกำหนดใด ๆ ในสัญญาฉบับนี้ พนักงานยินยอมรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายให้แก่
บริษัทตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงทุกประการ ถ้าเป็นกรณีผิดสัญญาข้อ ๕ พนักงานต้อง

- ๘ -

รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายเป็นเงินไม่น้อยกว่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้โดยปราศจากเงื่อนไขทั้งสิ้น
ข้อความตามสัญญาดังกล่าวไม่ได้ห้ามจำเลยที่ ๑ อย่างเด็ดขาด เพราะหากโจทก์ยินยอม
จำเลยที่ ๑ ย่อมมีสิทธิไปกระทำการต่าง ๆ ตามข้อห้ามในสัญญาได้ และการกระทำที่เข้า
ข้อห้ามก็มีเฉพาะการไปทำงานในสถานประกอบการอื่นที่ประกอบธุรกิจแข่งขันทางการค้า
กับโจทก์ และการเข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการพัฒนา ท้า ผลิต หรือจำหน่ายผลิตภัณฑ์
อันเป็นการแข่งขันกับผลิตภัณฑ์ของโจทก์ หรือที่จำเลยที่ ๑ เคยมีส่วนเกี่ยวข้องระหว่าง
ทำงานกับโจทก์ ทั้งกำหนดระยะเวลาที่ห้ามก็เพียง ๑ ปี นับแต่จำเลยที่ ๑ พ้นจากการ
เป็นลูกจ้างของโจทก์ จึงไม่เป็นการตัดโอกาสในการประกอบอาชีพของจำเลยที่ ๑ เสียทั้งหมด
คงเป็นการห้ามประกอบอาชีพบางอย่างที่เป็นการแข่งขันกับโจทก์ในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น
ซึ่งไม่นานเกินควร และเป็นสัญญาที่รักษาสีทธิประโยชน์ของคู่กรณีให้เป็นไปโดยชอบในเชิง
การประกอบธุรกิจ ย่อมไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนและ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ไม่ตกเป็นโมฆะ เมื่อจำเลยที่ ๑
ผิดสัญญาก็ต้องรับผิดชอบตามสัญญาแก่โจทก์ อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๑ ข้อนี้นิ่งไม่ขึ้น

โจทก์อุทธรณ์ข้อแรกว่า ศาลแรงงานกลางไม่ได้ตัดสินคดีตามข้อหาในคำฟ้อง

- ๙ -

ทุกข้อ โดยข้ามไปตัดสินคำขอให้ชดใช้ค่าเสียหายเลย ไม่ตัดสินคำขอให้บังคับจำเลยที่ ๑
หยุดกระทำการที่เป็นการฝ่าฝืนสัญญา ก่อน และเมื่อวินิจฉัยว่าจำเลยที่ ๑ ผิดสัญญาจ้างแรงงาน
แล้ว ศาลแรงงานกลางต้องพิพากษาห้ามจำเลยที่ ๑ ทำงานกับบริษัทอินเตอร์ไฟเบอร์
คอนเทนเนอร์ จำกัด หรือไม่ให้ทำธุรกิจประเภทเดียวกับโจทก์ภายใน ๑ ปี แต่หาได้พิพากษา
เช่นนั้นไม่ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ศาลแรงงานกลางมีคำวินิจฉัยในคำพิพากษาว่า
หลังจากจำเลยที่ ๑ ลาออกจากโจทก์ไม่ถึง ๑ เดือน ก็ไปทำงานกับบริษัทอื่นซึ่งเป็นคู่แข่ง
ทางการค้ากับโจทก์ในกำหนดระยะเวลาต้องห้าม ถือว่าผิดสัญญาจ้างแรงงาน ต้องรับผิดชดใช้
ค่าเสียหายแก่โจทก์เป็นเบี้ยปรับ ๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี
โดยไม่กำหนดให้จำเลยที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ในส่วนที่โจทก์อ้างว่าจำเลยที่ ๑ ทำให้
ยอดขายสินค้าของโจทก์ลดลง และจำเลยที่ ๑ ไปขายสินค้าตัดราคาของโจทก์โดยอาศัย
ข้อมูลความลับทางการค้าของโจทก์ ทั้งไม่อาจห้ามจำเลยที่ ๑ ไปทำงานกับบริษัทอินเตอร์
ไฟเบอร์ คอนเทนเนอร์ จำกัด หรือห้ามจำเลยที่ ๑ ทำธุรกิจหรือทำงานในธุรกิจประเภท
เดียวกับโจทก์ภายใน ๑ ปี ดังข้างต้นได้ เพราะโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมานำสืบให้รับฟัง
ได้ว่าโจทก์ได้รับความเสียหายเนื่องจากสาเหตุที่จำเลยที่ ๑ กระทำการดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า

- ๑๐ -

ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยคดีตามคำขอของโจทก์ครบถ้วนทุกข้อชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน และวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑ แล้ว และเมื่อวินิจฉัยว่าโจทก์นำสืบไม่ได้ว่าโจทก์ได้รับความเสียหายเพราะสาเหตุที่จำเลยที่ ๑ ทำให้ยอดขายสินค้าของโจทก์ลดลง หรือจำเลยที่ ๑ ขายสินค้าตัดราคาของโจทก์โดยอาศัยข้อมูลความลับทางการค้าของโจทก์ ศาลแรงงานกลางย่อมมีอำนาจพิพากษาคดีโดยไม่ห้ามจำเลยที่ ๑ ทำงานกับบริษัทอินเตอร์ไฟเบอร์ คอนเทนเนอร์ จำกัด หรือไม่ให้ทำธุรกิจประเภทเดียวกับโจทก์ภายใน ๑ ปี นับแต่พ้นจากสถานะลูกจ้างของโจทก์ คำพิพากษาศาลแรงงานกลางชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

โจทก์อุทธรณ์ข้อสุดท้ายว่า สัญญาจ้างแรงงานข้อ ๖ ที่กำหนดให้จำเลยที่ ๑ ต้องชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินไม่น้อยกว่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อผิดสัญญาข้อ ๕ ให้แก่โจทก์ ไม่ใช่เบี้ยปรับ ศาลแรงงานกลางไม่อาจลดลงได้ ต้องพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชดใช้เต็มจำนวน แก่โจทก์ เห็นว่า สัญญาจ้างแรงงานที่กำหนดให้จำเลยที่ ๑ ต้องชดใช้ค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ เป็นการกำหนดค่าเสียหายไว้ล่วงหน้าอันมีลักษณะเป็นเบี้ยปรับ หากสูง

○ (๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๑ -

เกินส่วนศาลแรงงานกลางมีอำนาจตัดสินเป็นจำนวนพอสมควรได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่ง

และพาณิชย์ มาตรา ๓๘๓ อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน.

นายอนันต์ ชุมวิสูตร

นายติเรก อิงคินันท์

นายนิพนธ์ ใจสำราญ

หมายเหตุ

มีคำรับรองของประธานศาลฎีกาแนบท้าย

คดีหมายเลขแดงที่ ๘๓๐๗/๒๕๕๔

ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีนี้ได้ทำคำพิพากษาโดยนายนิพนธ์ ใจสำราญ
ได้ร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะและมีความเห็นพ้องกัน ดังลงลายมือชื่อไว้ในต้นร่าง
คำพิพากษาแล้ว แต่เนื่องจากนายนิพนธ์ ใจสำราญ พ้นจากตำแหน่งไปก่อนที่จะลงลายมือชื่อ
ในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

